

Seni Şiirsiz Şarkılarda Bıraktım

— bulent-kaya · 22 Temmuz 2009

Dudağımdaki uyuşturucu müptelası kelimelerimle kelimelerce saçma sapan bir ahmaklık edip kırdım seni sayfalarca. Ben sana zehir kustum satırlarca, oysa sen bana masum bir gülücük verdin defalarca. Sayfalarca kızsın da, sövsen de, gelip kafama sıksın da razıyım. Anlasana... Dilime tütün bassalar n'çare be güzelim. Dilimi kessinler. Bıktım usandım artık. Buna yok mu bi'çare?... Yok anlasana. Çünkü ben saçmaladım, şimdi de saçmıyorum. Seni tanıyalı pek fazla zaman olmadı ama kendini o kadar kendimce hissettim ki, sen uyumadan önce bir tek söz söyleyip cevap vermeni ya da gözlerine bakıp gözlerinin içindekini beni görmek istiyordum. Çünkü sen öteki yarım sende kaldı.

Senden bir şeyler koptu geldi .. yaraladın, yaralandım. Tamam hadi ben hata yaptım ya sen affetmek adına bir adım bile atmadın. Seni sevmek için yalanlarıma tutunmuştum. Şimdi yalanlarıma değil, yalanlarımin arkasındaki gerçeklere sığınıyorum ne olur anla. Beni böyle bırakıp gitme ne olur. İstemedenden de olsa ağlamana neden oldum. Allah canımı alsın, belamı versin utancımıdan yerin dibine girim. Ağlıyorum bak gör işte kendimi kendi göz yaşlarımda boğuyorum. Sana yazmak için ne kadar süslü nağme varsa on katını yazmaya razıyım. Uykusuz gecelerimde sabahları görmemek adına tutunuyorum sevdana. Aylarda Ocak, bak karakış geldi kapıya. Gel aç/tım kapıyı gir/sin içeriye. Gel desem ne fayda zaten aşkım olmuş buz dağı. Kış gelse ne fark eder ben sensiz üşüyorum. Isınmak için, donmuş kalbimi çözmek için gel. Kayboldum işte...

Sonra kaybolan beni sende gördüm. Aramak bulmak adına çok dolandım.

İşte mesajın da şimdi geldi; beni unut demişsin kendince. Oysa kendime umutlar ekmiştim kendimce. Loş lamba ışıklarının altında bir bankta oturup izlediğim bir yıldızım vardı gök yüzünde. Biliyor musun o yıldız/ım yok şimdi kaydı gök yüzünden. Ve biliyordun ki, kendimi sana affettirmek adına şehirler arası otogarda tam sekiz saat beklemiştim. Her dakika bir yıl gibi geçti. Dört yüz seksen dakika sanki dört yüz yıl gibi gelmişti. Her geçen dakika da ömrümden anılar kopuyordu. Şimdi biliyor musun güzelim "ben seni değil senin sevgini seviyorum". Sen gelmesen de önemi yok senin sevgin gelsin. Ben cezamı çekiyorum işte bu kadar basit. Suç bende, ceza bende, bir sen olmadın bende.... Seni sevmek suç ise müebbetle razıyım. Sen bu yazıyı okurken büyük bir ihtimal ile basit bir tebessüm ediyorsundur. Ama ben her okuduğumda ağlıyorum, üşüyorum... Sende her okuduğunda ağla ve üşü...Taş kesilmiş kabini vur duvardan duvara. Git gitmelerine tutun. Sakın bırakma onları.

Git lütfen...

Son olarak, böyle biri değilim inana bana. İçimdeki aşk nefrete/kine dönüştü. Bu benim suçum değil senin suçun işte...

"Eğer kalbinde az da olsa bana karşı bir ışık varsa gönül pencereni aç içeri gireyim olur mu?" Dediğim günleri unut.

Çünkü ben sende değil sevginde kaldım...

Bırak 'sendeki ben' senin olsun, kendi kendine kalsın ben böylesine de razıyım.

Çünkü, seni şiirsiz şarkılarda bıraktım.

Anlasana...

NeYzEn..

Bülent Kaya